

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manipvlvs Spicarvm Ex Libris Domesticis Societatis Iesv

Lamparter, Heinrich

Monachii, 1653

Febrvarivs.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51816](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51816)

FEBRVARIVS.

1. **Q**uoniam in hac vitâ spectatorem non solum Deum habemus, & agonothesam; sed etiam spectaculum facti sumus Mundo, & Angelis, & hominibus; prouideamus bona non solum coram omnibus hominibus; demûsque operam, & connitamur, vt Deo nos quidem primûm, ac præ cæteris omnibus probemus, de cuius vultu prodit verum iudicium; sed deinceps etiam hominibus propter ipsum Deum: nemini dantes vllam offensionem, vt non vituperetur ministerium nostrum. *S. Ignat. l. 5. Vita, c. 10.*

2. Siue spectemus Deiparæ Virginis dignitatem, authore Deo in tam illustri, excelsoque loco sitam, vt per seipsam & religionem, & admirationem moueat; siue beneficiorum

ciorum illius in nos magnitudinem, quibus gratiam, quam possumus, referre fas est; siue inopiam ac mendicitatem nostram, quam oportet tam salutari patrocinio sustentemus, potiora semper sperantes in posterum; hæc, inquam, omnia si spectemus, ea sanè quàm maximas à nobis, & honoris, & amoris significationes erga cælestem hanc Præsidem, & custodem nostræ salutis exposcunt. *P. Claud. ep. 3.*

3. Lingua cordis, vt dici solet, instrumentum, nisi eius motu, atque imperio, nec mouetur, nec agit. *Æ*quis ferè hæc duo incedunt passibus; & vbi cor hæserit, eò mox aduolat & lingua. Si mens cum Deo auidè orando colloquetur, acquiescet & lingua sanctis de illo sermonibus, siue in communi cum nostris consuetudine, siue cum externis. De quo appositè succurrit

B 5 illud

illud Angelici Doctoris, debere religiosum hominem de Deo semper, aut cum Deo loqui. *P. Vincent. epist. ad Soc.*

4. Creati sumus, ut amemus; in religionem vocati, ut amemus perfecte. Quia religio nihil est aliud, quam schola charitatis. Consideremus ergo, quomodo procedamus in viâ ad hunc terminum; quantum proficiamus in hac facultate. *P. Vincent. l. 2. Vita, c. 9.*

5. Cum desiderium moriendi pro Christo sit tam pretiosum; ut magis stabiliatur, & confirmetur, iuuabit, reipsâ vitam exponere, non tantum quando nos obligat præceptum confitendi Fidem, sed etiam quando non est hæc obligatio: Imò quando par Deo gloria fuerit, ut subeas mortem, vel declines, studio propius Christum sequendi, eligere mortem ex obligatione Voti: quale multi

multi Sancti dicunt, Christum fecisse in instanti suæ conceptionis, quando Patris præceptum, moriendi pro nostrâ salute, voto confirmavit; *Vota mea Domino reddam.* Et expediet sæpe renouare id votum, maximè sub offertorio Missæ. *P. Vincent. de Mart. c. 4.*

6. Sunt homines, qui non timeant mortem; sed abhorrent à certo genere mortis crudelis. At sicut mors timenda non est, ita nec anima iusti, & sancti habet, quod ab ullo genere mortis abhorreat. Ideò Dominus noster IESVS Christus passus est mortis genus tam crudele, ac terribile, quàm liceat imaginari, vel cogitare. *B. P. Borg. contra tim. mortis.*

7. Reperies, qui eleemosynam dent ob vanam gloriam; alium, qui oret solum ob orationis suauitatem; alium denique ieiunantem inferni

tantum timore perterritum. Ità omnia in vsuram quandam conuertuntur, vt meritò his, qui ità agunt, dicat Dominus; *Receperunt mercedem suam. B.P. Borg. tract. 1.*

8. In religione duo sunt obedientiæ genera, quorum alterum imperfectum est, alterum perfectum, & omnibus numeris absolutum, in quo vis obedientiæ elucet, hominisque religiosi virtus maximè apparet. Imperfecta obedientia malè oculata est; perfecta, sapienter cœca: illa iudicium suum de imperatis rebus sibi seruat; hæc iudicium proprium non habet: illa in alteram propender partem, hæc in neutram potius mouetur: illa mandatis paret, iudicio repugnante; hæc iudicium iudicio, voluntatem Superiorum suorum subijcit voluntati, *S. Ignat. Vita, l. 5. c. 4.*

9. Quis arrogantiam, & superbiam

biam suam non deploret, si sua opera consideret? si id cogitet, & secum reputet, quantum Dei inspirationibus sanctis resistat; quantum in bene operando difficultatis sentiat; quemadmodum luci à Deo immissæ rebellis sit; quoties operandi opportunitate oblata, in aliud tamen tempus opus bonum differat, causamque negligentiae quærat, aliàs quidem prudentiæ speciem prætexens, aliàs verò ibi trepidans, ubi non est timor. Vt perpetuum opus hominis esse videatur, diruere bonum, quod in eo ædificat Deus, salutique propriæ aduersari, & libertatem suam attenuare.
B. P. Borg. tract. 1.

10. Vt multa communis hostis impedimenta perseverantiæ, ac perfectioni virtutis obijciat; maius tamen discrimen adeas, si in magnis ærumnis, ac discriminibus, Dei au-

B 7 xilio

xilio diffidas, quàm si pericula sub-
 eas, quæ capitalis hostis opponit.
S. Xaver. l. 3. ep. 5.

11. Hominem tentatione pul-
 satum mirè iuuat patientiæ seruan-
 dæ studium, vt quæ vexationibus
 huiusmodi propriè opponitur, &
 è diametro resistit. Accersenda etiã
 spes est, & cogitatio adfuturæ bre-
 uì consolationis; si præsertim per
 sanctos conatus desolationis impe-
 tus frangatur. *S. Ignat. lib. exercit.*

12. Fide cognoscimus, nos ma-
 gis intimè esse in Deo, quàm in no-
 bismetipsis, & per charitatem sic ef-
 se illi vnitos, vt simus vnus spiri-
 tus cum eo. Quis ergo potest ex-
 plicare venerationem, quam debe-
 mus eius Omnipotentia; reueren-
 tiam, quam debemus infinitæ Boni-
 tati; & verecundiam, quam nos ha-
 bere conuenit in eius diuinâ præ-
 sentiâ? si coràm regibus terrenis
 ponde-

ponderant sua verba, coram Cælesti non verba tantum, sed etiam cogitationes, & affectus cordium decet expendere: quia solus ille corda scrutatur. *B.P. Borg. de animâ Christi, c. 6.*

13. Duo sunt, quæ maximam nobis spem afferunt, Satanae impedimenta perrumpendi; præclari consilij conscientia, & prouidentia diuina: cuius nutu non homines modò reguntur, sed etiam Dæmones. Satanas quippe, nisi facta à Deo potestate, Iobo quidquam detrimenti afferre non potuit. *S. Xaver. l. 3. ep. 4.*

14. Ex resignatione fiet, nihil ut timere possimus, & quod indè nascetur, solidum illud gaudium, nullis vnquam lætitijs vllâ ex parte conferendum. Quo perfusus, qui ingeminauerat, *Paratum cor meum, Deus*, in illas erupit voces; *Canta-*
bo,

bo, & psallam : exurge gloria mea, exurge psalterium, & cithara. Tanta est in verâ resignatione hilaritas, & Dei laus. *P. Claud. ep. 13.*

15. *Fulcite me floribus, stipate me malis ; quia amore langueo, Cant. 2.* Si mihi negatur Mori, concedatur Pati. Dum non morior, fulcite me doloribus, stipate me malis, circundate me fructibus Crucis diuersorum cruciatuum. *P. Vincent. in Seraph. l. 1. c. 36.*

16. Neque petere, neque rogaré, multò minùs flagitare debeo à Superiore, vt me aliquò potissimum mittat; vt in hoc potius, quàm in alio munere exerceat : sed cogitationes meas, siue desideria simpliciter exponere, atque ad illius pedes abijcere, vt ille constituat, & imperet; ego, quod ab illo constitutum fuerit, atque imperatum, id optimum putem. In rebus tamen leui-

leuibus, ac bonis facultas peti potest; dum eo tamen animo sis, ut quod concessum, negatumue sit, id optimum credas. *S. Ignat. l. 5. Vita, c. 4.*

17. Equidem illud semper ferè propositum habeo, quod ex optimo parente nostro Ignatio sapius audiui, nostræ Societatis hominibus omni ope, atque operâ enitendum esse, ut seipsi vincant, timorésque depellant omnes, qui impedimento esse solent, quo minùs spem omnē reponant in vno Deo. Etsi enim spes, & fiducia diuina ad Dei arbitrium tribuatur hominibus, plerumque tamen impertitur ijs, qui seipsi omni ratione superare conantur. *S. Xaver. l. 3. ep. 4.*

18. Cùm voluntas prædita sit duplici facultate, cupiendi vnâ, alterâ exequendi; priore reiectâ, secundam retineat, necesse est; amputa-

putatōque prorsus arbitrio proprio, diuinum resequatur. Tunc verò censerī poterit, quasi finem adeptā, in quem à Deo condita est; hoc est, consensionem summam cum Dei voluntate, nihil aut volens, aut nolens, nisi quod Deo placet, aut displicet: seu potius, nec volens, nec refugiens quidquam; sed ex Dei nutu, aut renutu suspensa, huic solam ministrans executionem.

P. Vincent. ep. ad Soc.

19. Pone in corde tuo, non amplius tolerare, vt oblectetur vetus homo, & hi miserabiles sensus tui: sed potentia superiores sint id, cui bene sit in animā tuā. Et hæc sit potissima tua delectatio, videre, quod patiat corpus, hostis tuus, & grauetur fame, siti, frigore, nuditate, paupertate, ignominia, infirmitate. Quia eius oppressio erit tua alleviatio; eius poena tua requies
eius

eius paupertas tuæ diuitiæ. Tem-
pus, quo nihil patieris, habeas pro
perdito, & periculoso: & hoc apud
te fit pati, videre, quòd non patia-
ris; dicásque cum Prophetâ; *In pa-*
ce amantudo mea. B.P. Borg. de ani-
mâ Christi, c. 5.

20. Si princeps tenebrarum nos,
tanquam filios Adæ, vexet scrupu-
lis, & alijs modis cœcitatís; vel af-
flicti simus ob negotia tenebricosè
euntia, remedium est, confugere ad
hospitem intellectûs nostri, qui est
Sol iustitiæ, & splendor gloriæ Pa-
tris; vt ad eum accedentes libere-
mur à cœcitate, & omni vestigio
spiritûs tenebrarum. Quia manen-
tes apud hunc, non possunt lucem
attingere. Accede igitur ad illum,
& illuminare, & facies tua non con-
fundetur. Hoc autem facit, qui o-
rat: quia eleuando intellectum ad
Deum, accedit ad lucem, & fugat
à se

à se tentationes, ac tenebras, quæ non possunt manere cum luce.
B.P. Borg. de potent. anima.

21. Alijs præfuturum duabus potissimum laudibus præditum esse oportet. Primum singulari obedientiâ sit insignis, ut obsequio, & humilitate benevolentiam sibi conciliet Magistratum: qui nos, si obferuantes dictoque audientes esse videant, mirifice amplectantur; sin minus, penitus auersentur. Deinde facilitate excellat, affabilisque in congressu; atque sermone sit potius, quam seuerus, & grauis; ut ut animos omnium, quibus præfuturus est, omni ratione deuincere sibi, & velit, & possit. Omninoque ne is sit, qui timeri se, quam amari malit; atque id agat, ut per seueritatem, atque terrorem, sibi commissos, tanquam seruos in ditione habeat, ac potestate. *S. Xau. l. 2. ep. 9.*

22. Quid

22. Quid tandem, fratres, nobis in extremo spiritu futurum putamus, nisi ad bene sperandum, atque ad Dei fiduciam nos exercuerimus in vitâ? Siquidem tum maioribus undique nos cinctos periculis, tentationibus, ærumnis, vel animi, vel corporis, visuri sumus; quàm unquam antea. *S. Xaver. l. 3. ep. 5.*

23: Vna ex rebus, quæ multum consolari possunt eum, qui vult esse verus filius Societatis IESU, est, sæpe considerare suam Vocationem: quia inde, velut ex aurifodi-
nâ, eruet magnos thesauros ad suum solatium. Nam cum sumus in laboribus, magno solatio est, cogitare, quod simus ad illos vocati; cum pusillanimes, & in tristitiâ spiritali ex eo, quod videamus parum esse boni, quod facimus; magna consolatio est, videre, quod ex meâ parte sim oblati ad Crucem sub-

C eundam

eundam in Indiâ, vel in Africâ; & sicut ouis in ouili obedientiæ expectem tempus, quo educar in victimam. Si mors terreat, magnum robur affert amor, qui in Vocatione monstratur: *B.P. Borg: in Montis spirit.*

24. Quibus artibus diabolus ad perniciem hominum vtitur, iisdem nobis vtendum ad salutem. Nam vt ille cuiusque naturam explorans, & animi propensionem pertentans, ad eam se attemperat; & ambitiosis splendida, vtilia cupidis, voluptuosis iucunda; pijs, quæ speciem habent pietatis, proponit; non irrumpit subito, sed sensim irrepit, & in animæ se familiaritatem insinuat, penitusque tandem immergit: sic spiritualis, ac peritus artifex vniuscuiusque naturæ conuenienter se debet gerere; & in principio multa dissimulare, in multis conuiuere; deinceps
partâ.

partâ beneuolentiâ, ipsos quibus-
cum agit, ipsorum armis expugna-
re. *S. Ignat. l. 5. Vita, c. 11.*

25. Est alius, qui spirituales vi-
ros insignis error detinet, qui, cum
sentiunt in se paupertatis, obedi-
entiâ, & ceterarum virtutum deside-
rium, in eo sibi placent, & quasi
à debitore Deo petunt, sibi vt fa-
ueat, quando eius causâ pauperes
esse cupiunt: nec aduertunt hi,
quantum Deo debeant, à quo eius-
modi desideria habuerunt. *B. P. Borg,
tract. 1.*

26. Non modò in statu vitæ no-
stræ, sed etiam in particularibus
actibus, in operibus, verbis, & co-
gitationibus, semper in Deum, fi-
nem, ac centrum nostræ beatitudi-
nis, nobis non segniter, nec cum
torpore tendendum: quandoqui-
dem rerum omnium perfectio,

C 2 quam

quam & motibus semper intendunt, in eo posita est, vt ad centrum locumue suum perpetuò moueantur. *P. Claud. ep. 13.*

27. Illud perpetuò vestris hærere mentibus velim, propensam, plenamque humilitatis, demissionisque voluntatem, quâ te, caputque tuum diuinæ gloriæ deuoneas, gratiorem Deo, acceptioremque hostiam esse, quàm vel plurima, & maxima obsequia, sinè eiusmodi voluntate. *S. Xau. l. 3. ep. 5.*

28. Vt mirum esset, nasci triticum ex terrâ, perpetuis ardente caloribus: ita valde mirum est, quomodo ex terrâ animæ nostræ, inter passionum ardores, proueniat fructus. *B. P. Borg. de confus. parte 2.*

MAR-